

ÁMOR NYILA

Ki ne ismerné Ámort a felhőkben hancúrozó kis pufók angyalkát, aki rövid, görbe íjából a szerelem nyilait lövöldözi áldozataira.

A szerelem nyilával átfúrt szív ősidőkből ránk maradt jelkép. Alig akadt olyan ifjú, az elmúlt évezredek során, aki egekbe tornyosuló érzelmeitől átítatva legalább egyszer bele ne faragta volna egy nyárfa fehér, puhán hasadó kérgébe, vagy emeletes bükkök, platánok kőkemény törzsébe ezt a sokat mondó jelképet. Melléírva persze az imádott hajadon versbe imádkozott nevét is, akit csak, mint tündérország földre szállt látogatóját volt szabad emlegetni. Kinek is jutott volna eszébe ebben a fellegekben szálló lelkiállapotban, hogy a nyillal átlőtt szív csupán durva, profán szimbóluma a testiségnek. Egy kerekre széjjelhúzott valami, amibe egy hosszú egyenes valami hatol bele.

Az íj az emberiség egyik legfontosabb találmánya. Elsősorban, mint ölő fegyvert tartjuk számon, de belőle származnak a hárfák családjába tartozó csodálatos hangszerek, valamint különféle eszközök, mint pl. a vonófűrész, a hegedűn fűrészelő vonóval együtt, nem is említve a tűzgyújtó és fúró- faragó szerszámok sokaságát.

Mint találmány, valamikor valakinek föl kellett találnia. Persze nem úgy, hogy vajmi messziről ölü szerkezeten spekulálva jöttek volna rá az elvére. Ilyen módon még semmit sem sikerült föltalálni. Inkább az látszik valószínűnek, hogy a természet szolgált mintával az íj kialakításához. Ilyen lehetett az, ha valamiféle természetes hurokba, szederindába, iszalagba szorult állatot talált az ember. Ez ötletet adhatott ahhoz, hogy szándékosan készítsen hurkot, beállítva azt az állatok szokásos útvonalába. Az állatfogás esélyét azután nagyban megnövelte, ha a kihelyezett hurok végét egy rugalmas faághoz kötötték, ami — ha az állat beleakadt — föllendült, így a rajta lógó állatnak nem volt módja elmenekülni.

A fenyőfa alsó ágai közül azok voltak legalkalmasabbak erre, melyek vége fölfelé kanyarodott. Ha ezt lehúzták, erős rugójú csapdát alakíthattak ki. Ha egy fenyőfa két oldalán lévő ágakról egyszerre működtettek ilyen csapdát, akkor az már szinte magában hordta az íj elvét.

Antropológusok előtt máig rejtély, hogyan tudtak az északi népek a köztudottan puha, és törékeny fenyőfából rugalmas íjat készíteni. Nos, úgy tűnik a fenyőíj volt az eredeti forma, amiből csak jóval később jöttek létre a keményfát és csontlemezeket is tartalmazó változatok, amilyen honfoglaló őseink rettegett csodafegyvere is volt.

Régészeti leletek bizonyága szerint közel ötvenezer éve ismerjük az íjat és a nyilat.

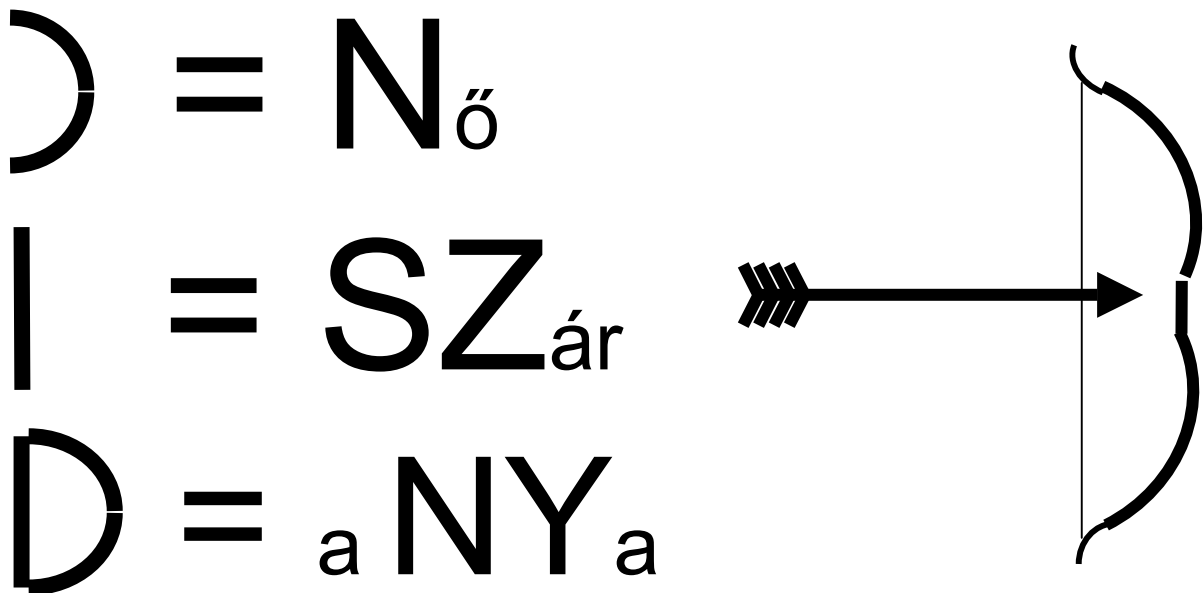
Az íj nevében a húr, vagy ideg kifeszítésekor kiadott nyögő, magas í, íj, íja stb. hangzások utánzatát fedezhetjük föl. Ívesen kifeszített formáját pedig a régies ívíj névváltozat idézi elénk. Az egyenes, gyorsan kirepülő nyíl szinte magával viszi ezt a magas í hangot, míg csak be nem csapódik az állat testébe, nyilálló fájdalom kíséretben nyílást vágva az oldalán.

Az íjjal kiröpítjük a nyilat, vagyis lövünk. Lő szavunk az ölü rövidülése, fordítottja: öl. Jégkori őseink számára az élet és halál nem egymás kizárólagos ellentétét jelentette, mint napjainkban, hanem olyan természetes ellentétpárt, ami egymás nélkül nem is létezhet. Öl és él szavaink egy töről fakadnak. Az öl, ha ige, azt jelenti, elveszi az életet. Ha főnév, gondoljunk itt az anyaöltre, akkor az élet megteremtésének színtere.

Az íj és nyíl ilyenformán az élet és halál fölötti hatalommal bír. Ezért válhatott a beteljesülő szerelem, a testi egyesülés szimbólumává is. A kihúzott íj, rombuszt formálva a női, a kilőtt, vagy kilövellt vessző a férfi minőség képjele lett. Kőkorszaki írásunk, a rovás is megőrizte ezt a fogalmi kapcsolatot, hiszen itt az íjat formáló félkör alakú jel a nő jele (N - nő), a nyílszerű, egyenes álló vonal pedig a férfié (SZ -

szár). Baráth Tibor szerint szár szavunk eredeti alakja aZ úR. Változatai: az ár, asz ár, szár. Magasrangú, uralkodói státuszú férfiak, nemzetalapítók névalakja. (Sz - c hangváltással — teszem hozzá — az elszlávósodott hun utódnépeknél cár lett belőle,) Szár szavunkat származás, leszármazott és hasonló szóösszetételekben látjuk viszont, mindig utódlás, továbbörökítés értelemben.

A nő és férfi képszerű írásjeleinek egyesítésével pedig megkapjuk az NY hangjelet, ami az anya fogalomjele.

A képi megjelenítés és a tartalom olyan mértékben egybevág, hogy itt véletlenről szó sem lehet. Mindez újabb bizonyítéka annak a gondolatnak, amit az utóbbi évtized egymástól függetlenül, sok irányban kiindult kutatásainak eredményeként egyöntetűen kijelenthetünk: A magyarság a Kárpát-medence és Közép-Európa ősnépe. Kőkorszaki őseink, akik egyebek között az íjat is föltalálták, a mi ma is használt nyelvünkön beszéltek, gondolkodtak, és alkották meg a rovásírás máig érthető rendszerét, aminek jól megfejthető képírási szimbóluma a nyíllal átlőtt szív, az Ámor nyila, amit mindenütt ismernek a világon.